

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทย ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่พูดภาษาเขมร กับนักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัว จังหวัดสุรินทร์

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่พูดภาษาเขมรในครอบครัว และพูดภาษาไทยในครอบครัว ในอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ จากโรงเรียนสิรินธร และโรงเรียนสุรวิทยาคาร โดยการส่งแบบสอบถามคัดนักเรียนที่ไม่ได้พูดภาษาเขมรในครอบครัว และนักเรียนที่ไม่ได้พูดภาษาไทยในครอบครัวออก ได้นักเรียนที่อยู่ บ้านพูดภาษาเขมร จำนวน 150 คน และนักเรียนที่อยู่บ้านพูดภาษาไทย จำนวน 150 คน เป็นนักเรียนจากโรงเรียนสิรินธร จำนวน 170 คน และจากโรงเรียนสุรวิทยาคาร จำนวน 130 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร 300 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบขึ้นมา 1 ฉบับ เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประกอบด้วยแบบสอบวัดความสามารถทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ แบบสอบวัดความสามารถในการฟัง แบบสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ แบบ สอบวัดความสามารถในการอ่าน เป็นแบบสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ แบบสอบวัด ความสามารถในการเขียน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ และส่วนที่ 2 เป็นเรียงความ โดยให้นักเรียนเลือกเขียนเรียง ความจากเรื่องที่กำหนดให้ 1 เรื่อง แบบสอบวัดความสามารถในการพูด ให้นักเรียนเลือก

พูดแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่กำหนดให้ 1 เรื่อง จากนั้นนำแบบสอบไปทดลองใช้กับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 100 คน แล้วนำผลของ
แบบสอบเฉพาะชนิดปรนัยมาวิเคราะห์หาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบ ซึ่ง
พิจารณาคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าระดับความยากระหว่าง 0.33-0.78 และค่าอำนาจจำแนก
ตั้งแต่ระหว่าง 0.20 ขึ้นไป จากนั้นนำมาหาค่าความเที่ยงของแบบสอบ ได้ค่าความเที่ยง
ของแบบสอบวัดความสามารถในการฟังเท่ากับ .86 ค่าความเที่ยงของแบบสอบวัดความ
สามารถในการอ่าน เท่ากับ .93 และค่าความเที่ยงของแบบสอบวัดความสามารถในการเขียน
เท่ากับ .96

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดสอบด้วยตนเองตามวันเวลาที่
นัดหมายกับทางโรงเรียน ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้
คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย
มัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างด้วยอัตราส่วนวิกฤต
และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

นักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัว มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยใน
แต่ละทักษะ และรวมสี่ทักษะ ต่ำกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัว

อภิปรายการวิจัย

จากการพิจารณาการเปรียบเทียบความแตกต่างความสามารถในการใช้ภาษาไทย
ในแต่ละทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และรวมสี่ทักษะของนักเรียนที่พูด
ภาษาเขมรในครอบครัว กับนักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัวด้วยอัตราส่วนวิกฤต สามารถ
สรุปได้ว่า นักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัว มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยต่ำกว่า
นักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัว ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัย
ของสุณีพร พรหมลา (2527: 92) ได้วิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีสภาพแวดล้อมทางภาษาต่างกันในการศึกษา 11 " ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่พูดได้หนึ่งภาษามีความสามารถในการใช้ภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่พูดได้มากกว่าหนึ่งภาษา เพราะว่ามีปัญหาในด้านการสื่อสารน้อย ดังที่ ประมาญ คิตตินัน (2520: 200) กล่าวว่า "คนเรียนภาษาอื่นจะทำให้เกิดความยืดหยุ่น (Mental Plesibility) มีความก่อรูปความคิดกำหนดรู้ (Concept Pormation) ได้สูงกว่าคนรู้ภาษาเดียว" ซึ่งคนที่รู้ภาษาเดียวก็หมายถึงผู้ที่พูดภาษาไทยมาตรฐานได้เพียงภาษาเดียวนั่นเอง ส่วนผู้ที่พูดได้สองภาษา หรือสามภาษานั้นอาจจะมีความยืดหยุ่นมากเกินไป จึงมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยต่ำกว่าผู้ที่พูดได้ภาษาเดียวและมีความสับสนเกี่ยวกับการใช้ภาษามากกว่า นอกจากนี้ยังตรงกับการสำรวจโรงเรียนประถมศึกษาเพื่อทำโครงการครูผู้สอนในประณปีทีหนึ่ง ในโรงเรียนที่มีปัญหาทางภาษา (2517: 55) ที่พบว่านักเรียนที่พูดภาษาส่วย เยอ เขมร มีปัญหาในการเรียนภาษาไทยมากกว่านักเรียนที่พูดภาษาถิ่นอีสาน ผลของการสำรวจนี้ยังตรงกับงานวิจัยของ พัฒนพร สุทธิยานุช (2524: 1) ที่วิจัยเรื่อง "การรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กไทยก่อนวัยเรียนที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์" พบว่า ในกรณีนี้ที่เด็กใช้สองภาษาย่อมเคยชินกับภาษาแรกที่เรียกว่าภาษาถิ่นมาตั้งแต่เกิดมากกว่าภาษาที่สองหรือภาษากลางทำให้มีผลต่อการฟัง พูด อ่าน เขียนในโรงเรียนมาก และสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุจิต ฝอยรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2528: 8) ที่ว่า "...นักเรียน ที่มาจากต่างจังหวัดและใช้ภาษาถิ่นจะมีความยากลำบากในการเรียนภาษาไทย ทำให้ติดตามได้ช้าไม่ทันเพื่อน ขาดทักษะในการใช้ภาษาไทยอาจเป็นเพราะไม่ได้ใช้ภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอหรือจะใช้ก็ต่อเมื่อเวลาอยู่ในโรงเรียนเท่านั้น..."

ผลจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัวมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และรวมสี่ทักษะ ต่ำกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัวมาก โดยเฉพาะความสามารถด้านการเขียน เมื่อเปรียบเทียบกันจะเห็นว่า นักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัวมีความสามารถด้านการเขียน คิดเป็นค่าเฉลี่ย เท่ากับ 11.95 ขณะที่นักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัวมีความสามารถด้านการเขียนคิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.55 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยอัตราส่วนวิกฤติ มีค่าถึง 24.44 ซึ่งจากค่าทางสถิตินี้ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัวมีความ

สามารถต่ำกว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนอยู่บ้านพูดภาษาเขมรจนเกิดความเคยชินและใช้ภาษาเขมรสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน จะใช้ภาษาไทยมาตรฐานก็เฉพาะเวลาอยู่ในห้องเรียนเท่านั้น เมื่อจะพูดหรือเขียนจึงใช้ภาษามาตรฐานได้ไม่ดีนัก และเกิดการแทรกแซงของภาษาถิ่น คือ ภาษาเขมรซึ่งถือเป็นภาษาแม่ที่ใช้พูดอยู่ในชีวิตประจำวันนั่นเอง ดังที่ สุโร พงษ์ทองเจริญ และคนอื่น ๆ (2525: 72) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาปัญหาของเด็กภาคเหนือในการเรียนภาษาไทยกลาง" พบว่า ภาษาถิ่นเหนือแตกต่างจากภาษาไทยกลางเป็นอย่างมาก ขณะที่นักเรียนใช้ภาษาไทยกลางจึงเกิดลักษณะการแทรกแซงของภาษาถิ่นเหนือที่ปรากฏชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเวโรนิกา กอนซาเลซ เมนา โลโกโก (Veronica Gonzalez-Mena Lococo, 1976: 6065 A) ซึ่งได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาสเปน และเยอรมัน ของผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โดยวิเคราะห์จากเรียงความที่ให้เขียนแล้วหาสาเหตุของข้อบกพร่อง พบว่า ลักษณะข้อบกพร่องนั้นเกิดจากสาเหตุใหญ่ 3 ประการ คือ เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ เกิดจากภาษาที่กำลังเรียน และเกิดจากกระบวนการเรียนการสอน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการแทรกแซงทางภาษานี้ เป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการพูดและการเขียนของนักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัว ภาษาเขมรที่นักเรียนใช้จนเกิดความเคยชินจะมีอิทธิพลต่อการพูดและเขียนของนักเรียน ทำให้เกิดข้อบกพร่องต่าง ๆ ขึ้น ดังผลการวิจัยของ วิจารณ์ ราชประโคน (2527: ง-จ) ที่พบว่า ภาษาเขมรมีอิทธิพลต่อการพูดและการเขียนของนักเรียน ด้านการพูดทำให้เกิดข้อบกพร่องในการออกเสียงในภาษา โครงสร้างของประโยค และความคล่องในการพูด ด้านการเขียนทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนตัวสะกดการันต์ การใช้คำที่สำนวน โครงสร้างของประโยค และการใช้คำชนิดต่าง ๆ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอำไพ กิมแหลม (2528: 54-55) ซึ่งผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลของภาษาถิ่นมีผลต่อการเขียนของนักเรียนไทยมุสลิม ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบ ได้แก่ การใช้คำ การเขียนสะกดการันต์ การใช้ภาษาพูดในคำ กลุ่มคำ สำนวน การเรียงลำดับคำ การวางส่วนขยายผิดลำดับ และการเว้นวรรคตอน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนภาษาไทย

1. ครูผู้สอนควรแยกนักเรียนที่พูดภาษาเขมรออก โดยอาจจะมีการชี้ชื่อไว้ แล้วจัดกิจกรรมเสริมทักษะทางภาษาให้ หรือให้แบบฝึกหัดเสริม หรืออาจจะให้ทำงานเพื่อเพิ่มทักษะการใช้ภาษาของนักเรียน
2. ควรจะมีการวิจัยหรือทดลองจัดการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ ให้กับนักเรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยต่ำ โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่บ้านไม่ได้พูดภาษาไทย ไม่ได้ใช้ภาษาไทยสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยอาจทำเป็นระดับชั้นหรือรายบุคคลก็ได้
3. ครูผู้สอนควรเน้นการจัดกิจกรรมเสริมทักษะ เพื่อฝึกหัดให้นักเรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยต่ำได้มีความรู้ความชำนาญในการใช้ภาษามากขึ้น เน้นการฝึกหัดอย่างจริงจัง และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกเกี่ยวกับภาษาได้เต็มที่ เนื่องจากทักษะทางภาษานี้สามารถฝึกฝนได้ หากนักเรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนมากเท่าไรก็จะช่วยเพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาแก่นักเรียนมากขึ้นเท่านั้น
4. ครูควรเอาใจใส่ต่อข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนที่พูดภาษาเขมรในครอบครัว เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยต่ำ จึงควรมีการบันทึกข้อผิดพลาดและข้อบกพร่องต่าง ๆ ไว้ แล้วจัดทำเอกสาร หรืออุปกรณ์การสอน เพื่อช่วยฝึกทักษะที่ผิดพลาดนั้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จะทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาไทยในครอบครัวกับนักเรียนที่พูดภาษาอื่น เช่น ส่วย ลาว เยอ เป็นต้น
2. ควรจัดเสนอโครงการพัฒนาความสามารถทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับนักเรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยสื่อสารกันในครอบครัวหรือใช้ภาษาไทยสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อเป็นแนวในการจัดการเรียนการสอนแก่ครู